

Leef

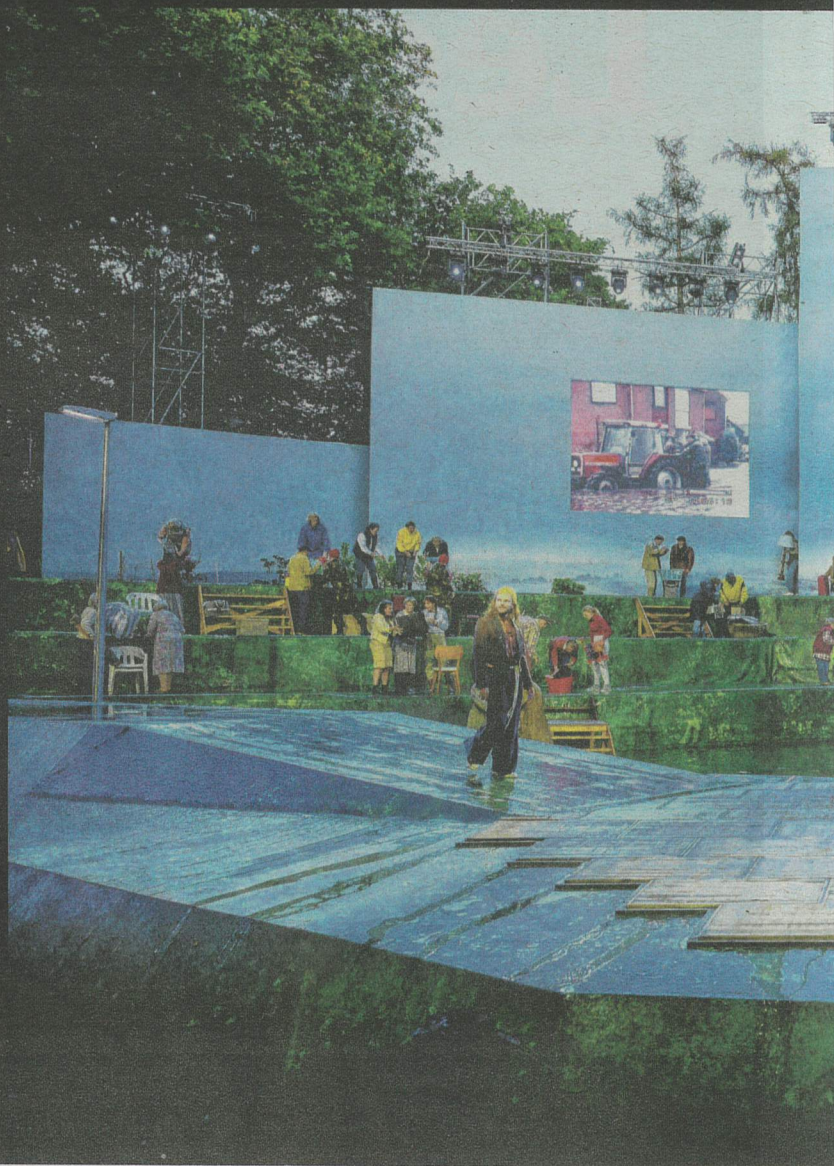
Na de pauze is het raak in
'Het was Zondag in het Zuiden'

Het laatste uur van 'Het was Zondag in het Zuiden' is prachtig en daardoor vergeef je de makers dat er hier en daar ook best wel wat op de musical aan te merken valt. Zo pakken de bewerkingen van de liedjes van Rowwen Hèze zeker niet altijd goed uit. Maar op de momenten dat ze dat wel doen, is kippenvel onvermijdelijk.

RECENSIE MUSICAL

'Het was Zondag in het Zuiden' niet perfect, maar wel geslaagd

TEGELEN
DOOR TIM GEURTS

En flinke wind en de constante dreiging van regen. Het klinkt als een pretbederver vanjewelste bij de première van een musical, maar zelden kwam het beter uit dan zondagavond in Tegelen. Als het gaat over de overstromingen van 1993 hoort de zon niet te schijnen. En dus vermengden de bakken nep-regen zich bij de première van *Het was Zondag in het Zuiden* met de echte variant. Alsof er van boven werd ingegrepen.

Buddy Vedder

Door de Heilige Anthonius mischien? Om maar meteen met de deur in huis te vallen: ja, Buddy Vedder kan zingen en acteren. Sterker nog, hij is als die heilige die alles wat zoekraakt weer tevoorschijn tovert (in dit geval is de uitdaging een moeder helpen om haar twee dochters met kerst thuis te krijgen) een van de absolute

topattracties van *Het was Zondag in het Zuiden*. Aan de andere kant is Vedder ook degene die je meteen doet denken aan die andere hit van toneelgroep Maastricht: *Dagboek van een Herdershond*.

Hoe hard je het ook probeert, loskomen van de vergelijking is bijna onmogelijk. Daar waar Angela Schijf als engelbewaarder in *Dagboek van een Herdershond* de bezoekers bij de hand nam, doet Vedder dat nu dus als Anthonius. En ook hij kan door dat etiketje van heilig ingrijpen wanneer hij wil. De boel even stopzetten om iets uit te leggen of als er nog een gevatte opmerking moet volgen. Het is bijna één op één datgene wat Schijf deed en het is bepaald niet de enige overeenkomst tussen de twee musicals. Aan de andere kant, waarom zou je een prima functionerend wiel opnieuw uitvinden?

Rowwen Hèze

Toch duurt het wel even voordat de musical onder de huid kruipt. De aanloop is lang, en gek genoeg leidt ook de muziek van Rowwen

Toch duurt het wel even voordat de musical onder de huid kruipt. De aanloop is lang, en gek genoeg leidt ook de muziek van Rowwen Hèze aanvankelijk af.

De première zondag van 'Het was Zondag in het Zuiden'. FOTO LÉ GIESEN

Enkele bandleden van Rowwen Hèze, FOTO LÉ GIESEN

Jan Smeets was met zijn echtgenote in Tegelen. FOTO LÉ GIESEN

Hèze aanvankelijk af. Of beter gezegd, de bewerking van die muziek. Dat zit hem in die mengmoes van dialecten op het podium. Daar waar de ene acteur in het Nederlands zingt, doet zijn buurvrouw of -man dat in het Horster, Roermonds of Maas-tricht's dialect. Dat is geen probleem wanneer de teksten door

slechts één castlid worden gezongen, dan is er focus. Het wordt irritant op het moment dat de complete cast met een nummer aan de haal gaat en die dialecten ineens door elkaar heen klinken. Eeuwig zonde, want op andere momenten geeft die muziek van Limburgs bekendste band de musical juist dat extra cachet.

FOTO ROY BEUSKER & ANNEMIEKE VAN DER TOGT

Het zorgt ervoor dat je 'Het was Zondag in het Zuiden' die wat trage aanloop vergeeft. Wat dankzij dat ijzersterke tweede deel blijft hangen, is onder meer dat decor.

Voor de pauze zijn *De Heilige Anthonius* en *D'n Duvel is los* hoogtepunten. De manier waarop regisseur Servé Hermans een publieksfavoriet als *November* durft te onderbreken, getuigt ook van lef. Het publiek juist even niet geven wat het wil en een opbloeiende romance bruut onderbreken, je moet het maar durven. Net als Magtel de Laat laten debuteren als musicalactrice overigens. Een gouden vondst, want het moet wel heel gek lopen willen we van haar niet nog veel meer gaan horen.

Vochtige ogen

Op die manier weet *Het was*

Zondag in het Zuiden al net voor de pauze de aandacht meer en meer te trekken. En dat is ook de opmaat naar het veel sterkere (en kortere) tweede deel. Na de pauze is ineens alles raak. Een wonder-schone versie van *Eiland in de reagen* zet de toon, waarna de vochtige ogen bij het publiek langzaam beginnen te komen. Dan is Hein van der Heijden ineens niet meer alleen maar die burgemeester die alles fout doet, maar zien we een breekbare man die in alle hectiek de kluts kwijtraakt en het zelf ook niet meer weet. En er is die scène waarin Mie (Anne-Mieke Ruyten) en Hubér

Anne-Mieke Ruyten en Wim van den Driessche veranderen in een breekbaar koppel.

FOTO ROY BEUSKER & ANNEMIEKE VAN DER TOGT

(Wim van den Driessche) eens echt met elkaar praten en zodoende in een prachtig breekbaar koppel veranderen. Een koppel dat ook nog ontroert met een prachtige versie van *De neus umhoeg*. En dan moeten Buddy Vedder en Renée van Wegberg (verantwoordelijk voor de meeste tranen) hun laatste *moments of fame* nog krijgen en grijpen.

Duizenden liters water

Het zorgt ervoor dat je *Het was Zondag in het Zuiden* die wat trage aanloop vergeeft. Wat dankzij dat ijzersterke tweede deel blijft hangen, is onder meer dat decor. Die duizenden liters water die maar blijven stromen en je een klein beetje laten voelen hoe vernietigend de Maas kan zijn. Hoe het moet zijn om huis en haard te verlaten, zonder dat je weet wat je morgen nog aantreft. Dat de musical daarin slaagt, is zeker ook aan Vedder te danken. Hij pakt met zijn charme en flair de zaal in en zorgt er ook meteen voor dat *Het was Zondag in het Zuiden* niet topzwaar wordt. Het is voor hem en de musical te hopen dat al die uren in dat water hem niet nog gaan opbreken ergens de komende weken.

En dan toch die vergelijking. Al is het maar omdat de musical die zelf zo nadrukkelijk oproept (er zit flink wat overlap qua cast en mensen achter de schermen en ook het decor en het gebruik van echte camera's doet eraan denken). Nee, *Het was Zondag in het Zuiden* haalt niet het niveau van *Dagboek van een Herdershond*. Nu is dat ook bepaald geen schande. Dat doen namelijk maar weinig musicals. Dat *Het was Zondag in het Zuiden* een heel eind in de buurt komt, is al een prestatie op zich.